

[Pürschel.]

til Anvendelse paa disse Forholdsregler, skønt de jo i Lovforslaget ikke er medtaget under Straffene, men opstillet blandt andre Retsfølger af den straffbare Handling. Formelt, erkender jeg, kan der være Tvivl, men reelt mener jeg ikke, der kan være Tvivl om, at Benaadningsretten ogsaa bør udstrækkes til at omfatte disse Omraader, og deri er altsaa hele Udvalget enigt.

I Lovforslagets § 68, saaledes som det foreligger fra Ministeriets Haand, er der i fjerde Linie indsat Ordet „farlig“ — det var paa Grundlag af et Ændringsforslag, der var opstillet, og som fandtes trykt i Beretningen —, hvorefter det er en Betingelse for direkte Indsættelse i Sikkerhedsforvaringsanstalten, ikke blot, at den paa-gældende er en erhvervsmæssig eller vanemæssig Forbryder, men ogsaa at han er en farlig Forbryder. Personlig har jeg ikke været glad ved denne Tilføjelse, som heller ikke fandtes i Forslaget af 1928, navnlig fordi det kunde befrygtes, at Ordet „farlig“ skulde forstaas som frembydende en Fare for Person. Nu er der imidlertid i Udvalget Enighed om — og hertil sigter en Bemærkning i Betænkningen —, at dette ikke skal være Betingelsen, og Ordet bliver derved, om jeg saa maa sige, mindre farligt, men ganske vist ogsaa mindre værdifuldt.

Som en principielt meget betydningsfuld Ændring maa jeg nævne Ændringsforslagene Nr. 62 og 64, stillede af Udvalget. Det var det ærede Medlem Hr. Simonsen, der gjorde sig til Talsmand for den Betragtning, at det var irrationelt, at man efter Lovforslaget var nødt til at løslade selv de farligste Personer, naar de havde siddet 20 Aar i Sikkerhedsforvaring. Lad os tage f. Eks. det Tilfælde, at en Sædelighedsforbryder i 24—25 Aars Alderen idømmes Sikkerhedsforvaring; saa skulde man altsaa være nødt til at slippe ham løs i 44—45 Aars Alderen, hvor han maaske var farligere end nogen Sinde, hvilket man kunde have fuld Klarhed over. Paa den anden Side maatte man befrygte, at en Ubestemthed uden Begrænsning vilde gøre Domstolene meget betænelige ved at anvende den. Jeg tror, at dette er Betragtningen, der har ført til, at man fra Kommissionens Side har indsat Grænsen 20 Aar, og der naaedes da i Udvalget Enighed om det Kompromis, som er

udtrykt i Ændringsforslagene Nr. 62 og 64, hvorefter man, naar de 20 Aar er gaaet, og man ved, at Manden fremdeles er en meget farlig Forbryder, kan forelægge Spørgsmaalet, om han skal blive siddende, for Landsretten. Man har herved søgt at skabe den bedst mulige Garanti for Forbryderen paa den ene Side og for Samfundet paa den anden Side for at faa en rigtig Afgørelse. Bestemmer Landsretten, at han skal blive i Forvaringsanstalten, kan han blive derinde i 5 Aar, hvorefter Spørgsmaalet paa ny skal tages op.

Under Nr. 71 er der af Mindretallet under Nr. 2 stillet Forslag om at bevare den nugældende Regel om Sikkerhedsforanstaltninger overfor Personer, der undsiger andre. Lovforslagets Ordning er den, at man overfor den Art Trusler anvender Fængselsstraf, men vi har ment — og jeg tror, man kan støtte dette ved en Henvisning til den Praksis, der findes —, at der kan komme Tilfælde, hvor en Fængselsstraf kan anses for et uegnet Middel, og hvor dette at forlange visse Sikkerhedsforanstaltninger er det ene rigtige overfor den undsigende. Derfor har vi ment, at man burde bevare denne Regel, som nu findes i Straffelovens § 299, og som dog har været anvendt ikke faa Gange i den Tid, den har bestaaet.

§ 80 i Lovforslaget er en af de Paragrafer, hvorom der i Foraaret stod store Kampe, og hvorom man naaede Enighed paa en Række Punkter. Enigheden var ikke fuldstændig, men for et enkelt Punkts Vedkommende er det lykkedes i Anmærkningen at tilvejebringe den. Man havde fra visse Sider ønsket, at Frakendelse af borgerlige Rettigheder skulde kunne ske for kortere Tid end fem Aar, men man slog sig saa til Ro med den Bemærkning, der nu er gjort i Betænkningen, at

„Udvalget forudsætter som en Selvfølge, at det Omslag i den offentlige Mening, som utvivlsomt i de senere Aar har fundet Sted med Hensyn til, hvilke straffbare Handlinger der anses for vanærende, vil give sig Udtryk i Domstolenes Praksis, saaledes at Frakendelse af borgerlige Rettigheder kun finder Sted i Tilfælde, hvor den offentlige Mening vil godkende, at der foreligger en vanærende Handling.“

I denne Sammenhæng maa jeg henlede Opmærksomheden paa Bemærkningen paa